

Никола Живановић  
АСТАПОВО

---

повеља

Едиција  
ПОВЕЉА

Библиотека  
ПОЕЗИЈА, ДАНАС  
књига шездесет друга

Уредник  
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

Никола Живановић

АСТАПОВО



НАРОДНА БИБЛИОТЕКА  
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ”  
КРАЉЕВО  
2009

***An die Parzen***

*Nur Einen Sommer gönnt, ihr Gewaltigen!  
Und einen Herbst zu reifem Gesange mir,  
Daß williger mein Herz, vom süßen  
Spiele gesättiget, dann mir sterbe.*

*Die Seele, der im Leben ihr göttlich Recht  
Nicht ward, sie ruht auch drunten im Orkus nicht;  
Doch ist mir einst das Heil'ge, das am  
Herzen mir liegt, das Gedicht gelungen,*

*Willkommen dann, o Stille der Schattenwelt!  
Zufrieden bin ich, wenn auch mein Saitenspiel  
Mich nicht hinab geleitet; Einmal  
Lebt ich, wie Götter, und mehr bedarfs nicht.*

*Friedrich Hölderlin*



## КОЦКИЦЕ СУ СЕ РАСУЛЕ

---

Наше мале судбине,  
Неизвесне, свакодневне одлуке.  
Над градовима на југу Европе  
Пада вече и милиони људи  
Чекају своју сутрашњу судбину;  
Али случајност се губи  
У закону великих бројева,  
И нови дан доноси само кафу и сендвич,  
Прву цигарету и јутарње новине,  
Са увек истим бројем страница  
Резервисаних за црну хронику.

## АУТОПОЕТИКЕ

---

Од свих преписки које сам водио,  
Чувам само копије својих писама,  
Филозофски систем у настајању.  
Било је лакше тако – писати за некога,  
Конкретног, живог, видљивог  
У тону којим му се обраћам.  
Моје поетике су настајале успутно,  
За једног саговорника, применљиве на једну песму.  
Храбрио сам се да је то исправно,  
Да избегавам догматизам,  
Али сам у души знао  
Да спадам у филозофе мале и неодлучне,  
Способне да говоре истине  
Убедљиве само за једног човека.

## ЗА ШАМПОЛИОНОВИМ СТОЛОМ

---

Треба порадити на рукопису; још се виде  
На овом знаку косине француског алфабета;  
Мораће да му се врати усправност пирамиде,  
Састави црта са цртом, рука не сме да шета.

Важно је да се нађе прави облик и мера;  
Није то језик варварски, већ језик фараона,  
И не пишу се имена Жана, Жака и Пјера,  
Већ Рамзеса, Тутмеса, Амона и Атона.

## СВИ СЛОГАНИ НАШЕ ОТАЏБИНЕ

---

Као седмогодишњак потукао сам се  
Са једним старијим дечком из комшилука.  
Имао је јаку вилицу и подсмешљив поглед.  
Навалио сам на њега песницама и ноктима.  
Оборио ме је и почео да удара,  
Рвали смо се, чупали, уједали  
Док нас један пролазник није раздвојио.  
Отишао сам кући, постиђен, прљав,  
Уста су ми била пуна траве,  
А мајица сва ишарана нечитким пругама;  
Као да су на њој били исписани  
Огласи, рекламе, обавештења  
И сви слогани наше отаџбине.

## ВОДА СЕ СЛИВА НИЗ КАЛДРМУ

---

Корак по корак,  
Као да силази низ степенице,  
Вода се слива низ калдрму.  
Газим по плитким, насуканим барицама,  
Подижем ногавице и пуштам  
Да се оквасе прсти у ципелама.  
Буди се успавани живот,  
Моја дечачка везаност за воду.  
Таква поподнева сијају посебним сјајем,  
Нарочито у старијим деловима града  
Где има калдрме и где је вода митска,  
Још увек један од елемената.

## ДЕВОЈКЕ НА БИЦИКЛИМА

---

Да их види, Питагора би био пресрећан,  
Младе и снажне, усклађују покрете тела  
Са правилним кружницама точкова и педала,  
Упоредују геометрије и доказују прецизност  
Младости, рађања и природних стихија.

\*\*\*

---

С неким женама разговора  
О Канту, Хјуму, Кјеркегору  
Никада доста. Ни хумора  
Не зафали том разговору.

С другим женама ћутим, оне  
Не траже тајна праначела,  
А насмеју се кад изгоне  
Неспретни покрет из мог тела.

Месо мушкарца оне знају  
Као и гвожђе или глину,  
Па пратвар одмах опипају  
Чим дотакну му површину.

То је прагвожђе и праглина;  
Месо, снагом тог аргумента,  
И под нехатним додирима  
Добија статус елемента.

Те жене боље померају  
Мој врат и руку, прст на нози  
Него божанство у бескрају,  
Него ја с мишљу о Спинози.

## НОЋНА ВРУЋИНА

---

Будим се. Тело је разбијено у комаде,  
Измештено негде ван центра.  
Живот се повукао на периферију,  
Што даље од срца које упорно  
Прекуцава последње утиске дана.

Распао се систем моје коже,  
Тактилност без чулности,  
Без представе о мени,  
О предметима који ме окружују,  
Бесмислени осети, без идеја,  
Изван телесности,  
У свету чистих додира.



## АВГУСТ

---

1

Годишња доба  
Не смењују се у парковима,  
Већ у тишини спаваћих соба.

Пре него кестен изгуби лишће  
Или се јутра наоблаче,  
Јесен је ту, у соби, с нама,  
И ми мењамо покриваче.

2

Понеки лист пожути и откине се и падне,  
И гледа лицем ка мом лицу  
– јесен ми шаље разгледницу.

Ускоро стиже зима:  
Мораће неко да откопа сав онај снег од лане

И врати га на брда и голе гране.

3

Август више није месец врелих дана,  
Доба сунчевих пега и жега,  
И чини ми се, када бих дланом прешао преко грана,  
На њему би, попут прашине, остало мало снега.

Ветар пролази кроз одело и дотиче се коже,  
А киша понекад данима пада.  
Тада не треба спавати јер се може  
Остарити у сну,  
Изненада.

## ДРВЕЋЕ

---

Годови дрвета су федери сабијени  
До саме границе издржљивости.  
Зато се стабла чврсто држе за земљу,  
Пипцима, сисаљкама, зубима.

## ЈАБУКЕ НА ТАЦНИ

---

Нарочито увече,  
Никад на дневној светлости,  
Јабукe имају чудан сјај,  
Искру с далеких путева.  
За време облачних дана,  
Пружају утеху, нуде  
Студентским становима  
Озбиљност породичног дома.  
Сорта за сортом, боја за бојом,  
Смењују се у углу радног стола.  
Стоје дуго на тацни, мирисне,  
Зреле, али још не за јело.  
Најлепше су оне које долазе на крају,  
После сва четири годишња доба.

## ПРВИ САСТАНАК

---

Не осећам још увек ништа;  
Шетња по снегу, подметачи  
У кафићу крај обданишта,  
Ни мост. Још ништа то не значи.

Ако те опет сретнем, ако  
Бар једном, док још не олиста,  
Прошеташ са мном старим парком,  
Знам, нећеш више бити иста.

И почећу да волим зиму,  
Истим стазама да се крећем,  
Са осмехом ћу мост и криву  
Ограду парка да сусрећем.

Шал ти је црвен, снег ти пада  
По лицу – бићеш мене део;  
Никада ближа него сада,  
Док те још нисам заволео.

## НЕВРЕМЕ

---

Управо када сам хтео да изађем,  
Са неба се стуштио пљусак.  
Поподне сам провео у кући,  
Читајући и претурајући по старим стварима,  
Фотографијама и рукописима,  
Размишљајући како је, тако сатеран у ћоше,  
Мали и неважан мој живот.

## АУШВИЦ

---

Било је потребно да буде тако,  
Без разлога, без смисла;  
Да има разлога, то би био злочин;  
Не може се то оправдати разлозима.

Било је потребно то урадити,  
Тек да би било урађено,  
Да бисмо били спремни  
За неко мрачније доба,  
Да бисмо поуздано знали  
Да човек, ипак, то може.

## БЕОГРАД

---

Шкрипа кочница; аутомобилске сирене;  
Рука полицајца стидљива балерина;  
Улице са мостовима преплетене;  
Дунав и Сава излетели из шина;

Згужвани блокови стамбених зграда;  
Месец и сунце на недопустивој близини;  
Јутарње вести; Београд – три града  
Што су се сударила негде на кривини.

## ФЕСТИВАЛ ПИВА У УЛИЦИ МАРШАЛА БИРЈУЗОВА

---

Станујући у Улици маршала Бирјузова,  
Имао сам утисак да је центар Београда  
Тачно у мојој спаваћој соби.  
Живео сам мирно и једнолично:  
Данима никуда не излазим,  
Не занимају ме чари престонице,  
Позориште и књижевна дешавања.  
Само лежим, читам и пијем пиво.  
Када устанем из кревета  
И закорачим према кухињи или клозету,  
Чини ми се да идем ка провинцији.

## ЦВЕЋЕ У ПРОЛЕЋЕ

---

Подсећа нас да смо бића природе  
Када у радну свакодневицу унесе  
Поленску кијавицу.  
Тада се утврђени распоред руши,  
Природа се бори са роковницима  
И неиспуњеним нормама;  
Затварамо прозоре и остајемо у кући  
Иако је напољу леп радни дан;  
Клонимо се башта и јавних паркова;  
Избегавамо кафиће са цветном декорацијом;  
Гледамо како наш град тоне у анархију.  
На зеленим површинама помаљају се цветови  
Плаве, црвене, жуте, беле и љубичасте боје,  
А извежбано уво може чути  
Исто толико различитих врста кијања.

## ЂУБРЕ

---

Далеко од загађености шума и равница и воде:  
Лименки, пластичних кеса, разбијених флаша вина,  
Живимо у стерилисаним стамбеним блоковима, а овде  
Само је живот прљавштина.

Пљувачка, говна, остаци хране. Нема где природа ногом  
Да ћушне, да сакрије траг. Свима изложена ђубришта.  
Распадање у лабораторијским условима, као пред Богом,  
Мртво, бесмислено, труљење у ништа.

## ПЛАВА ШЉИВА

---

Крај раскрснице код Зеленог венца,  
У сенци, иза трафике  
Порасла је мала дивља шљива.  
Њено присуство током дана  
Не примећује нико од пролазника,  
Али када падне ноћ и улице опусте,  
Јасно је да је у дослуху са семафором  
Који регулише невидљиви саобраћај.

## ПАКАО

---

Не подносим врућину! Јулске жеге проводим  
Заштићен зидовима и спуштеним ролетнама,  
Са клима уређајем подешеним на смрзавање.  
Само понекад, за време неколико дана,  
Које у вестима називају пакленим  
И не препоручују излажење на сунце,  
Тачно у подне одлазим у центар.  
Посматрам околину са знатижељом вулканолога.  
Видим познате зграде у стању усијања;  
Опустеле тргове; дотрајао и изваљен плочник  
– наш град у тренутку стварања.

## АУТОБУСИ

---

Од Зеленог венца, до Зеленог венца,  
Од Трга Републике, до Трга Републике,  
Испитују непознате делове града,  
Проналазе оне који су застали на периферији,  
Лутајући светионици, утеха и спас,  
Једине чврсте тачке у београдској ноћи,  
У вечном кружењу око истих станица,  
Смењивању парних и непарних бројева,  
Од свих нас, у овом граду, изгубљенији.

## ЗООЛОШКИ ВРТ

---

Крај кавеза са мајмунима, изненада,  
Насмејала си се и положила  
Главу на моје раме, одмах затим  
Насмејао се пар у годинама,  
Једна трудница, потом и чувар.  
Твој осмех је пројурио кроз масу  
И скренуо иза угла, а да нисам  
Стигао ништа с њим.

Пребрзо.

Два сата касније, на улици,  
Видео сам га на избораном  
Лицу продавца печењака,  
Још увек зелених, као и свуда  
У ово доба године.

## ДЕСЕТИНА

---

*Снежани*

Песме не пишем ни за кога, мојим писањем управља  
Једино дисциплина – три сата у радном кабинету,  
А ипак, ради разума и здравља,  
Теби ћу дати сваку десету.

Не што те волим, не због лепоте, не изгледа  
Ни да ти пишем што си нежна и што си мајка мога сина,  
Већ што, по закону пристојности и реда,  
Теби припада десетина.



## НОЋНА ВОЖЊА ПРУГОМ БЕОГРАД–БАР

---

Ноћ мутна, без звезда.  
Купеи пуни маторих шверцера и дима,  
Од околних шума и пропланака, после  
Заласка сунца, остали су само фосили.  
По шинама точкови газе скоро нечујно.  
Није ово пут који води на Земљу.

## ГРАЂАНИН СВЕТА

---

Не иде ми се у Париз.  
Ужасавам се помисли  
Да бих морао свратити до Лувра,  
Разгледати слике, преслишавати се  
Историје уметности, имати своје мишљење,  
Спремити одговор на питање  
Како је било у Француској.  
Не занимају ме опера ни књижевна дешавања;  
Ако сам волео уметност, волео сам је  
Као нешто што сам могао наћи у својој соби,  
Ископати са полице,  
Волео сам је зато што нисам волео да излазим из куће.  
Трудим се да избегнем Нотр Дам  
И пентрање по Ајфеловој кули.  
Није ми потребно то размишљање о прошлости.  
Моје мисли су немоћне и пред свакодневним  
проблемима.

Ако бих и отишао у Париз,  
Волео бих да нађем неку мирну хотелску собу,  
Далеко од Јелисејских поља и уметности и збрке,  
Да легнем и склопим очи.  
Весео бих се вратио с пута,  
Знајући да сам грађанин света  
И да сам се на тренутак  
У Паризу осећао као код куће.

## НЕПРИЛАГОЂЕНОСТ

---

Увек сам носио ципеле којих има  
У мојој величини. Небитни су модел и боја.  
Увек кошуље са кратким рукавима,  
Увек чарапе без броја.

За моју главу су фирме продавница  
Биле као за дете отворене фиоке.  
Увек је било грања и трња у висини мог лица,  
Крошње нису биле довољно високе.

И бићу мртав једног дана, лежаћу миран у сандуку,  
Истесаном по мери по којој их праве,  
Криве кичме, савијених колена и руку,  
И вечно погнуте главе.

## СОЛИТЕР

---

Одавде, град се пружа у различитим правцима,  
Може се кренути ка центру, базенима,  
Ауто-отпаду, позоришту и сточној пијаци.  
У стварности – ти крајеви су врло мало повезани.

## ПОДЕРАНЕ ПАНТАЛОНЕ

---

Мрзим кад после вођења љубави  
Одеш до купатила стидљиво,  
Скривајући голотињу.  
Волим када одлазиш поносно  
Као радник у подераним панталонама.

## ПРАВАЦ

---

Шта остаје после добро уређених домова,  
Уходаних недељних распореда,  
Монотоног ритма успеха и предаха,  
После уредно плаћених рачуна,  
Часног имена, и безброј добрих утисака?  
Само лоше однегован, лоше усмерен живот,  
У неком другом правцу, а не ка смрти.

## ЦИРОЗА

---

Промашен живот, смрт близу, цироза,  
Инвалид у двадесет и седмој; без пара.  
Напустио ме хумор, отупео ми мозак,  
Већ дуго не пишем ништа, а све је мање дара.

И сад се песмама враћам као сенка,  
Без усхићења, као на принудном раду;  
Завршити што треба, што ме одавно чека  
И напустити живот и оставити наду.

Опет невешто, почетнички, с муком  
За правом речју трагати целе ноћи;  
Чезнути за сликом, метафором, за звуком  
– нек су ми бар штаке рима од помоћи.

## ПОЗНАТО

---

Рана буђења, када је тело најближе смрти,  
Једини су тренуци када је још неизвесно  
Какве ће облике попримити свет.  
Потом израњају врхови првих стабала,  
У рана јутра увек прекривени  
Нечим што је бар налик на цвеће,  
Небо се заокружује у плочу,  
Зграде се приближавају једне другима,  
Чују се први гласови, људски, препознатљиви.  
Час је. Сети се свога имена.

## НИШАН

---

Када се кундак прислони уз раме  
И кад се заузме положај за хитац,  
Када се птица примири на најближој грани,  
Увек има неко колено вишка,  
Нека кост која штрчи и неки бубрег  
Који ће за десетак година отказати.

## ЦАРСКА СМРТ

---

Причало се некада да је некога цара  
Са женом и ћерком одувао ветар  
У непознату земљу где се о њему,  
Као цару, и његовом царству  
Није знало ништа.

Народ је даље накитио причу  
Како је цар постао говедар  
Да би прехранио жену и ћерку  
И да су сви говедари потомци  
Царева и царица.

Да су којим случајем Плутарх или Вергилије  
Причали ову причу, другачије би се завршила;  
И не би цар постао говедар  
Већ би ту, заједно са женом и дететом,  
Скапао од глади.  
Смрт достојна једног цара,  
Мада би је се многи  
Који чувају говеда  
Постидели.

## ВЕРНОСТ

---

Није то верност. Када те гледам и кад се често  
Обрадујем новој хаљини, новооткривеном рубу,  
То на твом телу само тражим непознато место  
Да на њему починим још једну прељубу.

Није то жеља, ни страст. Кад без бола и шума  
Препустим телу да се с твојим у једно сплете,  
То само тражим начин да за час сметнем с ума  
Наш брак и љубав и први пољубац и дете.

## УКРШТАЊЕ

---

Две укрштене праве никада се не укрштају.  
Нигде нема додира: и суседне улице  
Непознате су једне другој,  
Не вире иза углова и пружају се  
Равно, само у сопственом правцу,  
Оставивши раскрсницама да везују  
И превезују, јер раскрснице  
Гледају у свим правцима а не воде никуд.

## ИНТИМНОСТ

---

Добро познати звук твојих корака  
Док се пењеш уз степенице.  
Кључ који ти звецка у рукама  
– улазиш, срце ми куца убрзано.  
Шум водокотлића и славине.  
Користиш исти тоалетни прибор  
Који сам малопре користио.  
Проводиш тамо много времена.  
Скидање шминке, туширање,  
Мазање помадом и ко зна шта.  
Мушкарци немају представу  
На колико се начина може  
Употребити младо женско тело.  
Затим дуго гледаш у огледало,  
Упоређујеш свој лик са оним  
Са којим сам јутрос свој упоређивао.  
Још једном пушташ воду. Излазиш.  
Гасиш светло; и, после неког времена,  
Из твоје собе чује се тихо хркање.  
Напокон могу да заспим.

## ЧИСТА САВЕСТ

---

Сада нема потребе да журим, нема нервозе,  
Ово јесте љубав, али не таква која ће се понављати.  
Зато нема потребе за брзином, не морам да мислим  
О недовршеним пословима, обавезама које пропуштам.  
Овакви мали одмори од себе дају наду да се пропуштено,  
Ипак, може надокнадити.

Сада нема потребе да верујем у чуда,  
Довољно је да затворим прозор, да се знојава тела  
не прехладе,  
И могу тако да лежим и не мислим ништа и не бринем.  
Могу да изгубим дане, луксузно пропустим неку  
животну шансу;  
Могу да будем срећан, не питајући се о туђим осећањима;  
Могу спокојно, без журбе да чекам;  
А свакодневни живот, као и смрт, увек долази на крају  
И бесмислено је о њему мислити унапред.

## РЕЦИКЛАЖА

---

Не треба писати сасвим нове песме;  
То није по еколошким стандардима.  
Прерано ћемо исцрпсти тамне залихе језика.  
У песму треба уносити проценат старе,  
Углавном неупотребљиве поезије.  
Класике и велике теме треба  
Користити опрезно, као позлату.  
Осим старих песама, за рециклажу,  
Као и увек, добро дођу старе новине,  
Љубавна писма и бракоразводне парнице.

## КАД СМО СЕ РАСТАЛИ

---

Кад смо се растали, обоје смо поново  
Почели да пушимо. Свако за себе.  
А заједно смо оставили цигарете.

Сина сам исправљао, допуњавао  
Стихове које си га учила,  
И слао га теби са новим  
Полунаученим песмама.

Обоје смо тражили посао, стан, пријатеље.  
Нисмо се виђали ни чули телефоном,  
Нисмо се тражили, нисмо се питали,  
Свакога дана све више  
Личећи једно на друго.



## АВАТАР

---

Да ли сам нашао праву мајку за свога сина;  
Хоће ли моја душа у њему беснети док бира  
Навике туђих тела, непознат сплет врлина,  
Другачије нијансе вида, слуха, додира?

То су још моји прсти, нокти, матрица коже,  
Моје је то чело, усне, те очи, трепавице.  
Да ли ће се кад се ове црте распореде и сложе  
Под туђим осмехом и даље познавати моје лице?

Хоће ли се моји таленти пробити кроз његове  
Мисли, кроз туђе чежње, исто као што су по старом  
Зрењу ишли без страха. Да ли ће ми душа на векове  
Јецати и клети, зазидана туђом памећу и даром?

## ЖИВОТИЊЕ

---

Највише жалим животиње,  
Једног цркнутог пса смени други,  
Нарочито мачке међусобно личе.  
Људи бар знају да ће напустити  
Овај свет, имају имена и надгробне плоче,  
Задушнице, и зомби филмове.  
Животиње су, без ужаса пред смрћу,  
Вечно осуђене на свакодневицу.

## ОТИЋИ

---

*Њо Ненагу Милосављевићу*

Отићи као заувек, од заслуга, од људи,  
Лећи у беле чаршаве и покрити се до груди.

Данима гледати у плафон, без мисли и без воље,  
Јести хлеб са тацне, а супу из шоље.

Побацати све књиге, најурити све госте,  
Да веза са светом буду само оспе,

Само грип, жутица и туберкулоза.  
Нек реума, замор, и упаљен мозак

Једини сведоче о годишњем добу.  
Спустити ролетне, не ветрити собу.

Од људи виђати једино лекара  
– без часовника, без календара.

## ЛЕПА ПЕСМА НА ТУВИМОВУ ТЕМУ

---

Још увек има вештих дрводеља  
Који поравнавају ивице сандука,  
Дајући дрвету нову форму,  
Ослобађајући у стаблу заробљен ковчег,  
Уз готово побожно поштовање дрвета.

Лекарска пракса више наличи месарској:  
Када сецирају мртваца, не мисле о естетици;  
Купци неће вратити робу због неравних резова,  
Лабавих ручица, ексера који испадају.

И све се чешће виђа лош дрводеља,  
Дрводеља што цепа стабло на годове,  
Откида пупољке, мрси гране,  
И у металну посуду пинцетом спушта  
Две извађене, окрвављене јабуке.

## СУНЦЕ

---

Житна поља су крива  
За наше религиозне заблуде.  
Испод свих прича о будућем рају,  
О бесмртности душе стоји вера  
Да је загробни живот само почетак  
Још једног овоземаљског,  
На поветарцу и сунцу.

## АСТАПОВО

---

Нећу узалуд узимати имена Твојега. Нећу бити скрушен.  
Знам Твоју бескрајну милост и да опрашташ лако,  
А ипак ћу умрети тихо и без душе,  
По науци, просто, заувек, тек тако.

Ти си био мој занос и моја снага,  
Моја блистава мисао и моје надахнуће...  
Зар да ми будеш немоћ? Као лопов, без трага,  
Побећи ћу по ноћи на задња врата куће.

## АНАТЕМА

---

Ако већ нема новог живота,  
Нек бар у царство сенки не сиђем као човек;  
Нек међу мртве ступим као мачка или пацов;  
Па ако ме неки познаник сретне и повиче:  
„Откуда ти овде, какав ти беше живот?”  
Да замаучем, да заскичим.

## БЕНОВЕ ЕТИДЕ

---

После је људе виђао  
И изван мртвачнице,  
Онако како их је малопре саставио.  
Кости на истим местима,  
Исте сплетове мишића.

Није било тајни рођења,  
Ни детињства, ни развоја.  
Људи су силазили довршени  
Са столова за сецирање.

На крају дана чинило му се  
Да Бог оставља превише нацрта,  
Превише планова стварања,  
*Остатака, фрагмената, бележака,*  
*Тих издајничких увида.*

Није могао да говори о музици,  
*Ноктурна није могао да образложи;*  
Клавијатура му је послужила  
Као подлога за сецирање  
Шопенове руке,  
Његових танких прстију.  
*Када је починчао, лежали су*  
*На e, fis, gis, h, c.*

Тражио је нове перспективе  
Неиспитана анатомска решења  
Непредвиђена у шестом дану стварања  
(зашто је Шопен у Енглеску  
Путовао са три клавира,  
Pleyel, Erard, Broadwood);

И Шопен излази из мртвачнице,  
Пошамнео од умора и близине смрти.  
Тих, једва приметан, готово сенка,  
Не баш говорљив, слаб љубавник;  
Састављен из неког другог разлога,  
Из артистичког убеђења;  
Беновом малом руком.

## СПОМЕНИК ВОЈИСЛАВУ ИЛИЋУ

---

Ничу са свих страна по калемегданском парку  
Бисте академика, песника и професора права,  
Једна одмах крај стазе, а друга у шумарку,  
Неке још увек торзои, постоља без глава.

Стрпљиве и страшне у миру и самоћи,  
Непокретне, само знак једна другој шаљу,  
Распоређују се по црним и белим пољима ноћи,  
Држе у шаху споменик црном краљу.

## О ПЕСНИКУ

---

Никола Живановић рођен је 1979. у Крагујевцу.  
Објавио је збирке песама *Алеја часовника* (1998,  
са Александром Шаранцем) и *Нарцисове љубавне песе*  
*сме* (1999).

Живи у Београду.

## У ОВОЈ КЊИЗИ:

---

- 7 Крај дана
- 8 Коцкице су се расуле
- 9 Аутопоетике
- 10 За Шамполионовим столом
- 11 Сви слогани наше отаџбине
- 12 Вода се слива низ калдрму
- 13 Девојке на бициклима
- 14 *С неким женама разговора*
- 15 Ноћна врућина
- 16 Август
- 18 Дрвеће
- 19 Јабукe на тацни
- 20 Први састанак
- 21 Невреме
- 22 Аушвиц
- 23 Београд
- 24 Фестивал пива у Улици маршала Бирјужова
- 25 Цвеће у пролеће
- 26 Ђубре
- 27 Плава шљива
- 28 Пакао
- 29 Аутобуси
- 30 Зоолошки врт
- 31 Десетина
- 32 Ноћна возња пругом Београд–Бар
- 33 Грађанин света
- 34 Неприлагођеност
- 35 Солитер
- 36 Подеране панталоне

- 37 Правац  
38 Цироза  
39 Познато  
40 Нишан  
41 Царска смрт  
42 Верност  
43 Укрштање  
44 Интимност  
45 Чиста савест  
46 Рециклажа  
47 Кад смо се растали  
48 Аватар  
49 Животиње  
50 Отићи  
51 Лепа песма на Тувимову тему  
52 Сунце  
53 Астапово  
54 Анатема  
55 Бенове етиде  
57 Споменик Војиславу Илићу
- 59 О песнику

Никола Живановић

АСТАПОВО

Едиција

повеља

Библиотека  
ПОЕЗИЈА ДАНАС  
књига шездесет друга

Уредник и рецензент  
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

Издавач  
НАРОДНА БИБЛИОТЕКА  
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ”  
КРАЉЕВО

За издавача  
ДРАГАНА ТИПСАРЕВИЋ

Главни и одговорни уредник  
ГОРАН ПЕТРОВИЋ

Секретар Уредништва  
ВЕРОСЛАВ СТЕФАНОВИЋ

Оперативни уредник  
АНА ГВОЗДЕНОВИЋ

Ликовна опрема  
ДРАГАН ПЕШИЋ

Штампа  
АНАГРАФ  
Краљево

Тираж  
500

Краљево  
2009



